

deri laa en Realitetsændring, som gik ud paa at lægge det omhandlede Ansvar fra Anlægets „Indehaver“ — for at bruge det oprindelige, mere omfattende Udtryk — over paa Kraftens „Forbruger“, som det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) med Rette kaldte det. Men deri tror jeg, ligesom han, at det ærede Medlem for Randers Landkreds gør Landstingsudvalget Uret. Jeg tror ikke, det har været Landstingsudvalgets eller Landstingets Mening at gøre nogen Realitetsændring ved denne Ombytning af Ordet „Indehaver“ med Ordet „Bruger“. Det har i alt Fald ikke været min Mening, jeg har ikke forstaaet det saaledes. Jeg mener, at der nu staaer det samme, som der stod før, og at dette maa forstaaes paa den Maade, som det ærede Medlem for Frederiksberg angav, at det altsaa er den, der har Anlægget, som bærer det i denne Paragraf omhandlede Ansvar. Naar man har indført Ordet „Bruger“, er det kun for at betone, at hvis den, der ejer Anlægget, har forpagtet eller lejet det ud, er det den, som har forpagtet eller lejet det, der bærer Ansvaret, og ikke den egentlige Ejer. Saaledes forstaaer jeg Paragraffen ogsaa efter den skete Ændring, og jeg tror i Virkeligheden, at det ærede Medlem for Randers Landkreds kan være tilfreds dermed, hvad Realiteten angaar. Skulde der trænges til en yderligere Forklaring af, at dette er Meningen, bliver der altsaa kun Tale om en Redaktionsændring, som vi nok blive enige om, hvis der overhovedet bliver Anledning til at gøre Redaktionsændringer i Lovforslaget. For øvrigt vil jeg med Hensyn til denne Paragraf betone, at *Et* er jo — og det er det, denne Paragraf omhandler —, hvem der efter Loven har Ansvaret overfor den, der lider Skade, et *Andet* er, hvem der i sidste Instans skal bære dette Tab. Selv om altsaa det ærede Medlems Frygt var begrundet, at der ved Ordet „Bruger“ i § 5 forstodes Forbrugeren, er dermed kun sagt, at han overfor den skadelidte har Ansvaret, men ikke, at han ikke ved Kontrakt med den, af hvem han har lejet Kraften, kan sikre sig, at Ansvaret føres tilbage paa denne.

Den Indvending, det ærede Medlem gjorde mod § 6, sproglig set, tror jeg ikke er berettiget. Hvis der kun var Tale om Ulykkestilfælde, som medføre øjeblikkelig Død, havde det ærede Medlem naturligvis Ret, men det er jo ingenlunde alene den Slags Ulykkestilfælde, der er Tale om. De fleste Ulykkestilfælde eller i alt Fald mange ville jo være af den Natur, at de ikke

straks, men i alt Fald først efter en vis Tid medføre Døden. Der er da den Mulighed til Stede, at den tilskadekomne indgaar Ægteskab inden sin Død, og saa vil man ikke give den Hustru, han har taget i det Mellemrum, den Ret, der er Tale om i Paragraffen. Det er kun det, der tilsigtes. At det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen) straks greb denne Betænkelse, kan ikke undre nogen. Hans Opgave var klart nok den at finde alle de Indvendinger mod Lovforslaget, han i en Fart kunde samle sammen for at begrunde sin Modstand. Naar det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds saaledes saa den største Fare ved dette Lovforslag deri, at det aabnede Vejen til, at store, kapitalstærke Selskaber fik hele Elektricitetsanvendelsen her i Landet i deres Haand, medens det efter hans Mening fortrinsvis burde være Kommunerne og private, særlig Andels-selskaber, som fik Adgang dertil, er det jo ren Fantasi. En saadan Frygt er ganske ubegrundet. Der staaer intet som helst i Lovforslaget om, at den Slags Trusteer eller kapitalstærke Selskaber for Fremtiden skulle have Anvendelsen af Elektricitet i det her omhandlede Omfang i deres Haand. Naar særlig det ærede Medlem er saa øm over Andelsselskaberne — det er noget nyt fra Socialdemokraternes Side at høre denne Kærlighed saa stærkt udtalt —, tror jeg, at hans Ængstelse er noget paa urette Plads, særlig da overfor mig. Jeg tror nok, at min Fortid i Forhold til Andelsselskaberne afgiver tilstrækkelig Garanti for, at jeg ikke ønsker at gaa dem for nær. I den Retning behøver det ærede Medlem ikke at nære nogen Frygt. Naar det ærede Medlem talte saa meget om de 40 Aar, der er Tale om i § 10, vil jeg gøre opmærksom paa, at der staaer: „højst 40 Aar“, der staaer altsaa ikke, at den Tilladelse, der er Tale om, *skal* være given for 40 Aar. Men ganske vist er der nævnt Muligheden af, at Ministeren for offentlige Arbejder kan give den, der vil anlægge et Elektricitetsværk af denne Art, Lov dertil paa Trods af en Kommunes Modstand. Ja, det er nemlig ikke udelukket, at ogsaa en Kommune af uberettigede Grunde kan nægte et saadant Anlægs Overførelse over dens Omraade, og det bør ikke kunne hindre et saadant Anlæg. Der bør være Adgang til at kunne overvinde ogsaa en Kommunes Modstand, thi de ere ikke ufejlbarlige. Jeg har ingenlunde nogen Antipati mod, at Kommuner overtage Anlæg af den Art eller Driften deraf, paa ingen